

Giới thiệu Diều Diều Hường Mộc

Truyện Diều Diều Hường Mộc của tác giả Địa Hoàng Âm Tử là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình thanh xuân vườn trường nhẹ nhàng và ấm áp.

Khi tôi chạy băng băng trên sân tập trong cái nắng gay gắt của buổi trưa đầu thu năm ấy, tôi đã nhìn thấy nụ cười đẹp nhất trên thế gian.

Diều Diều hướng Mộc, tìm cận kề tìm

Mộc hướng Diều Diều, trọn đời vẫn vương

Bạn đang đọc truyện *Diều Diều Hường Mộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trích dẫn: Giường trong phòng trực ban là giường tầng đơn sơ bằng sắt, hay phát ra tiếng kêu cọt két.

Mỗi lần tôi ném túi giấy chứa đầy đồ dùng sinh hoạt và đủ loại kem dưỡng da vào căn phòng tồi tàn ở cuối hành lang này, tâm trạng của tôi đều rất tệ, rất rất tệ. Đặc biệt là khi trúng ngay ngày nghỉ và nghỉ lễ cùng một lúc.

Thứ bảy, thất tịch, trời đẹp, chia tay, trách nhiệm, năm từ nhìn như không liên quan này lại cùng lúc rơi vào tôi... ngoại trừ cảm thấy cáu kỉnh, tôi cũng chỉ còn biết bực bội.

Tôi đá mạnh chiếc giường trực cũ kỹ một phát, gắt gỏng giờ ngón tay giữa lên, bồi thêm một câu: “F**k!”

Sau đó, tôi bỗng dưng quay đầu lại, mắt tròn tròn sững sờ.

Chị Tang Tang đang đứng ngoài cửa không biết nên đi ra hay bước vào, bối rối nhìn tôi.

Chị giật mình, tháo khẩu trang xuống, dè dặt vẫy tay với tôi: “Hi...”

Trông chị ấy còn lúng túng hơn cả tôi...

Chị Tang Tang cũng chính là nữ chính trong câu chuyện mà tôi sắp kể mọi người nghe dưới đây.

Chị họ Tang, tên Diều. Nhìn tên chị là biết ngay ba mẹ trí thức cố tình đặt tên con để khoe khoang học vấn, nhưng mà tên của chị cũng có ý nghĩa mờ mịt. Có điều tôi phải công nhận tên của chị rất hay, vừa êm tai vừa đặc biệt.

Quan hệ giữa tôi và chị khá tốt. Lý do kể ra cũng hơi vô lý, chị là nữ bác sĩ duy nhất trong khoa, còn tôi là nữ thực tập sinh duy nhất đợt này. Thường thì cùng giới tính hiếm khi hút nhau hoặc chỉ toàn giả vờ quý mến đôi bên nhưng tôi và chị lại khác.

Ngày đầu tiên vào khoa, chị nhìn tôi và hỏi: “Em tên Tôn Du Thánh? Trùng hợp thật. Chị cũng có bạn giống tên họ của em nhưng bạn chị là con trai.”

Tôi đáp lại nụ cười hòa nhã của chị bằng một nụ cười hơi gượng gượng.

Đến khi bạn thực tập tốt bụng thúc giục tôi: “Cậu học hỏi chị Tang Tang đi kìa, sự nghiệp và gia đình đều trọn vẹn. Người ta vẫn chưa tới ba mươi, mà con cái sắp vào cấp một rồi đấy.”

Cậu ta có ý tốt nhưng não bộ của tôi hiểu sai. Tôi thờ dài thườn thượt, tài thật đấy, cảm giác chị như “thánh sống” cứ bủa vây lấy tôi liên tục. Mẹ kiếp, chị tài thật.

Quay trở lại chuyện chính.

Chị Tang Tang cũng coi như nổi tiếng trong bệnh viện, không phải vì chị xinh đẹp ngời ngời hay tài năng thiên bẩm, mà vì một điều duy nhất... chị sinh con sớm. Mọi người đừng nên nghi ngờ điều này. Nữ bác sĩ làm mẹ trước hai mươi lăm tuổi tuyệt đối ít hơn số người được SCI vinh danh trước hai mươi lăm tuổi. Vậy đại diện cho hai điều: thứ nhất, chị biết chọn lựa; thứ hai, chị quá quyến rũ.

SCI (Science Citation Index) là một loại danh mục trích dẫn của các tạp chí khoa học trên nhiều lĩnh vực được đưa ra lần đầu tiên năm 1960 bởi ISI (Institute for Scientific Information), bây giờ thuộc Thomson Reuters. SCIE (Science Citation Index Expanded) là phiên bản mở rộng của SCI bao gồm hơn 6500 tạp chí thuộc khoảng 150 chuyên ngành.

Đáng tiếc trải qua hơn một tháng làm việc chung, tôi vẫn chưa phát hiện ra. Trong mắt tôi, chị là người cẩn trọng và tận tụy. Chị không hay nói cười, nghiêm khắc với bản thân nhưng cư xử hòa nhã với mọi người.

Nhưng trực giác mách bảo tôi rằng đằng sau chị có những chuyện buồn chuyện vui từng trải qua trong cuộc đời.

Theo lẽ thường khi chị và tôi cùng trực đêm là thời cơ tốt nhất để khơi chuyện ra nói nhưng hôm nay tôi lại cảm thấy chán chường, chẳng còn một chút hứng thú nào.

“Em sao vậy?” Chị Tang Tang vừa rửa tay xong, ngồi bên cạnh tôi mở hộp hoành thánh.

“Em thất tình.” Tôi cũng kể thật tình với chị.

Động tác của chị dừng lại, chị cắn đầu, nói nhỏ: “Xin lỗi...”

“Không sao...” Tôi nói.

Bầu không khí bỗng trầm xuống trong nháy mắt.

Con người tôi không thích giấu diếm buồn vui giận hờn, vì vậy tôi buột miệng gọi chị: “Chị Tang Tang, chị và chồng chị là mối tình đầu ư?”

Chị Tang Tang đổ nước nóng vào gói gia vị, nghe tôi nói, chị liền ngạc nhiên xoay người. Sau đó, chị cứ mím môi, không trả lời tôi.

“Em không có ý gì đâu...” Tự biết mình hỏi chuyện đường đột, tôi chột nói năng lộn xộn, không đầu không đuôi, “Em nghĩ rằng người kết hôn sớm chắc hẳn tu thành chính quả với mối tình đầu...”

“Tiểu Thánh gặp vấn đề với mối tình đầu?” Chị nói trúng tim đen của tôi.

“Ừm, rất nhiều vấn đề.” Tôi xoắn xuýt các ngón tay, “Em học hành nhiều hơn anh ấy, vì vậy người lớn hai bên gia đình không tán thành. Anh ấy không hiểu được phiền não của em, còn em cũng mờ mịt với những thứ anh ấy nói.”

“Giống như ngày hôm qua.” Nhắc tới hôm qua, cơn giận của tôi lập tức bốc cháy bùng hực.

“Bọn em cãi nhau gay gắt. Em có ý tốt bỏ dở nửa cuốn sách đang đọc, cùng anh ấy đi gặp bạn đồng nghiệp. Người ta hỏi anh ấy, bạn gái cậu làm nghề gì, anh ấy lại nói là đang đi học, học hoài chưa xong.”

“Em bất mãn, vì vậy lúc đó em nổi giận đùng đùng! Em ngốc như vậy hồi nào? Há? Lúc em nói với anh ấy hai chúng ta là người ở hai thế khác nhau, không thể tiếp tục được nữa, anh ấy lại nhìn em một lúc rồi nói được thôi. Được thôi!”

Chị Tang Tang nghe đến đây, lãnh đạm nói ra hai chữ: “Gàn dở.”

“Sao ạ?” Tôi vẫn chưa kịp phản ứng.

Chị mỉm cười: “Mối tình đầu của chị từng nói người học nhiều rất gàn dở.”

Thấy tôi ngơ ngác, chị đứng dậy dọn dẹp hai hộp thức ăn, rồi ngồi trước máy vi tính: “Chị không biết an ủi người khác, vậy nên chị kể chuyện cho em nghe nhé!”

“Kể chuyện?”

“Đúng vậy, chuyện về chị.”

Cứ như vậy, chị Tang Tang đã kể tôi nghe về mối tình đầu của chị trong ngày nghỉ lễ bình yên đến khác thường ở phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Diều Diều Hương Mộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Trích dẫn: Trong câu chuyện về chị Tang Tang, chị gọi nam chính của mình là Tam Mộc.

“Tam Mộc là một trợ giảng điềm đạm” Chị Tang Tang miêu tả anh ta như vậy.

Đầu tháng chín của cuối thế kỷ trước, ánh nắng chiếu chói chang xuống lớp mười ban tự nhiên vào giờ học thêm.

Không ai muốn học tiếp khi giờ học chính thức của ngày hôm nay đã kết thúc.

Tam Mộc lặng lẽ đứng trên bục giảng mà không ai trong lớp hay biết. Do lớp học lặng phắc như tờ nên trước hay sau khi anh đi vào đều không có gì khác biệt.

”Ai vậy?”

Chị hé mắt trái nhìn Tôn Du Thánh hết mở miệng rồi khép miệng ngồi cách chị một lối đi. Đúng đấy, cậu ấy chính là người trùng tên trùng họ với em.

Các bạn học nghe thấy bèn ngược đầu lên, trong đó bao gồm cả chị.

”À, chào mấy em. Chuyện là giáo sư bận đi họp, tiết học này do tôi dạy thay...” Anh ấy thông báo với vẻ chán chừ. Giọng của anh ấy rất đặc biệt, khàn khàn như bị nghẹt mũi.

Có điều những ánh mắt không mấy thân thiện của mọi người trong lớp cắt ngang lời nói của anh ấy trong chốc lát.

Chị ngồi giữa hàng đầu tiên, ngang tầm bục giảng. Chị không ngồi thẳng lưng mà lười biếng nhoài người lên bàn, chỉ cần nhướn mắt lên là thấy ngay anh ấy đang vuốt viên phấn bâng vò tội bằng ngón cái và ngón trỏ.

”Trả lời thắc mắc được chứ?” Người nói câu này vẫn là Tôn Du Thánh.

”Được...” Anh ấy đồng ý, ngón tay tiếp tục sờ viên phấn, “Vậy mấy em có...”

Anh ấy còn chưa kịp nói hết câu, đủ loại tập vở, tài liệu luyện thi giành giật nhau đẩy từ phía sau thẳng hết lên trước.

Chị nghe thấy anh ấy buông tiếng thở dài: “Không hổ là trường chuyên.”

Trường chuyên là trường học cừ nhất nhì thành phố, bước vào cánh cổng của trường chuyên chẳng khác nào đặt chân vào cửa trường đại học danh tiếng. Mà lớp tự nhiên của chị lại chính là nơi tập hợp nhiều cao thủ học siêu giỏi.

Trong kỳ nghỉ hè sau khi thi xong, danh sách trúng tuyển vào trường của chị dán rất bắt mắt trong tủ kính của cung thiếu niên, mục đích là để mọi người cùng chiêm ngưỡng. Trong đó, tên của Tôn Du Thánh và chị được xếp hàng trên cùng, kèm theo cụm từ ban tự nhiên trong ngoặc.

Ba mẹ chị chưa bao giờ quan tâm chuyện học hành của chị nhưng tự nhiên vào quãng thời gian đó, ba mẹ chị cứ hết giờ làm việc lại lượn đến cung thiếu niên. Sau đó, ba mẹ chị sẽ về nhà trao đổi rôm rả, vui vẻ giống như đồ ngọc.

Ví dụ như mẹ chị nói: “Anh biết không, chủ nhiệm của em chẳng khen ai bao giờ, thế mà cũng phải mở miệng khen Tang Diêu nhà mình giỏi giang, đi học sớm một năm lại còn đứng hạng nhất, mới mười ba tuổi đầu đã thi đậu vào ban tự nhiên của trường chuyên. Thế này không phải thiên tài thì là gì...”

Hay ví dụ như ba chị: “Ngày hôm nay anh tình cờ nghe một đứa trẻ hình như biết Tang Diêu nói với ba mẹ mình: 'Tang Diêu thông minh, ba mẹ không chịu nhìn xem trình độ của ba mẹ bạn ấy ra sao, ba mẹ có không?' Lúc đó anh cảm thấy ngại ghê...”

Chị phì cười, tiếp tục sấy mái tóc dài của mình, rồi lặng lẽ thu dọn đồ đạc, kết thúc sớm kỳ nghỉ hè rảnh rang.

Lớp tự nhiên khai giảng trước hai tuần, giáo viên chủ nhiệm của chị là giáo viên giỏi toán nhất trường. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ đâu nhé! Giờ học thêm còn ghê hơn cả giờ học chính thức, thỉnh giảng cả giáo sư của trường đại học kể bên.

Chị vốn tưởng làm giáo sư rất nhàn nhả, nếu không thì làm sao có thời gian nghiên cứu và sáng tạo ra những cái mới nhưng không ngờ giáo sư lại bận tới mảy tói mất. Cũng bởi vì giáo sư quá mức bận rộn, sau khi trợ giảng vật lý, trợ giảng hóa học đến dạy thay, trợ giảng toán Tam Mộc cũng tới đứng lớp.

Khác biệt với hai trợ giảng trước, lớp chị ngầm nhất trí gọi anh ấy là “Tiểu trợ giảng”... vì trông anh ấy rất trẻ.

Có lẽ đều thuộc thế hệ thanh niên trẻ tuổi, cách làm việc của anh cũng giống với bọn chị.

Giáo sư của anh ấy nhiệt tình giải đáp từng thắc mắc nhưng anh ấy thì ngược lại. Tam Mộc mỗi lần lượt từng học sinh lên trao đổi, có người tranh thủ tìm tòi thêm hoặc cũng có người chớp thời cơ ngủ bù.

Nhìn tay anh ấy đến mức mắt mờ mờ, chị phát hiện ra mỗi lần anh ấy trả lời thắc mắc, tay anh ấy hay xoa tới xoa lui viên phấn. Dựa theo hành động này để suy đoán, anh ấy đang căng thẳng.

Quan sát xong, chị cũng vui đầu xuống ngủ li bì. Cho đến khi giọng nói của anh ấy quấy nhiễu cõi mộng của chị...

”Bài C này của ai?” Anh ấy nhíu mày giọng cao tờ giấy, “Không có ghi tên.”

Một bạn học trả lời: “Chắc chắn là Tang Tiểu Yêu.”

Yêu (Tang Tiểu Yêu) đồng âm với Điều (Tang Điều).

”Ai?” Anh ấy nghe không rõ.

Chị nhắm nghiền mắt đứng dậy, đầu óc chị văng vất, còn người chị cứ loạng choạng, lắc lư.

”Em.” Chị nói.

Anh ấy cúi đầu cầm bút chì lên ghi, hỏi: ”Em tên gì?”

”Tang Điều.” Chị cố tình chỉnh anh ấy, ”Tang trong tang tang du úc tương vọng, Điều trong điều điều hàn sơn đạo.”

Tang tang du úc tương vọng: Hoàng hôn buồn bã vọng về. Điều điều hàn sơn đạo: Đường Hàn Sơn xa xăm mờ mịt.

Anh ấy quả nhiên khựng lại, tay trái vuốt nhẹ sống mũi. Vài giây sau như thể đã hiểu, anh ấy viết tên chị vô cùng chính xác.

”Tang trong tang tang du úc tương vọng, Điều trong điều điều hàn sơn đạo.” Anh ấy lặp lại, nhìn thẳng vào hai mắt đã chịu mở ra của chị, mỉm cười, ”Rất dễ nhớ.”

Dựa vào lần giải đáp thắc mắc đó, chị khẳng định anh ấy là một nhà toán học chuẩn mực nhưng tuyệt đối không phải người làm nghề giáo dục đúng chuẩn... làm gì có thầy cô giáo nào lại xuất quỷ nhập thần như vậy. Anh ấy keo kiệt đến mức cả cái họ cũng không để lại.

Học kỳ hai của lớp mười, chị gặp anh ấy vên vên hai lần, mỗi lần cách nhau một học kỳ. Lần thứ hai chị và anh ấy gặp gỡ khá bất ngờ.

Khi kỳ nghỉ đông của trường đại học kết thúc, chị xui xẻo chọn trúng một bến xe đông nghịt người. Chị đứng thấp hơn mấy anh mấy chị một cái đầu nên cứ để mặc họ xô đẩy, nào ngờ cuối cùng cũng tới được hàng đầu tiên.

Lúc này một giọng nói khá quen thuộc vọng vào tai chị: ”Tang Điều.”

Chị sững sờ ngẩng đầu nhìn người đứng bên cạnh, gọi một cách nhát gừng: ”Thầy Lư?”

Nếu không nhờ giáo sư của anh ấy từng nhắc đến họ anh ấy, e là chị đã thốt lên ”Tiểu trợ giảng“...

”Ừ.” Anh ấy cười đáp lại chị.

”Thầy còn nhớ em ạ?” Trong lòng chị vừa lâng lâng vừa e dè.

”Đĩ nhiên.” Anh ấy nói, ”Tất cả cũng nhờ vào chủ nhân của tên giảng giải hợp lý.”

Vào đúng lúc này xe buýt chạy tới, còi báo xấu hổ giúp chị. Chị vội vã chào tạm biệt anh ấy, leo lên xe ngay tức khắc.

Cửa xe đang sau lưng chị đóng lại. Tài xế vừa định nhấn ga thì nửa sau xe có vài hành khách sức nhớ bản thân quên xuống bên đỗ, hấp ta hấp tấp bước qua đồng hành lý to nhỏ đủ cỡ.

Trong xe lúc đó cực kỳ lộn xộn.

Chị xoay người, đeo cặp lên chân lại đoàn người phía sau. Không ngờ chị lại mặt đối mặt với anh ấy qua cửa kính.

Anh ấy vẫy tay với chị.

Chị cũng vẫy tay với anh ấy...

Chị bỗng dừng lấy bài kiểm tra ra và viết lên mặt sau.

”Bất công!” Chị viết hai chữ này to đùng.

Anh ấy ngớ ra, sau đó cũng rút giấy bút ra viết: ”Tôi tên Tam Mộc.”

Chị tặng anh ấy biểu cảm không tin, lại vẽ thêm một cái nhãn mặt cau có lên giấy.

Anh ấy viết tiếp: ”Ngũ hành thiếu mộc.”

Nhìn chị gật gù với vẻ nửa ngờ nửa tin, anh ấy bỗng cười ngoác cả miệng, đôi mắt phía sau cửa kính cũng híp lại.

Trông dáng vẻ của anh ấy lúc đó ngây ngô hồn nhiên như một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Điều Điều Hướng Mộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Trích dẫn: Chị Tang Tang bỗng nhiên ngừng kể. Chị chờ người nhìn mấy vút tính trước mặt, rồi cười ngây ngô một lúc lâu.

Nói thật lòng là tôi cảm thấy khá bất ngờ: “Vây hai anh chị là tình thầy trò?”

Chị lấy lại tinh thần: “Cứ coi là vậy đi.”

“Sau đó thì thế nào ạ?” Lòng hiếu kỳ thôi thúc tôi tiếp tục hỏi chị.

“Kỳ nghỉ hè năm lớp mười, anh ấy mới chính thức xuất hiện.” Chị giải thích, “Tam Mộc là một trong những giáo viên thực tập của trường chị.”

Chị đã quen với cuộc sống gần như không có nghỉ đông, cũng chẳng có nghỉ hè. Nhưng nó cũng chỉ là thói quen, thật lòng chị cũng hơi bài xích. Trong vô số hoạt động của mùa đông, học bồi dưỡng là hoạt động chị thích nhất, bởi vì địa điểm, con người đều rất quen thuộc... nói trắng ra là kỳ nghỉ của các lớp bình thường nhưng tập thể lớp tự nhiên ở lại học thêm hai tuần.

Giáo viên trong đội bồi dưỡng là thầy cô dạy toán lý hóa và các giáo sư thân quen của bọn chị. Vốn dĩ thầy chủ nhiệm kiêm thêm làm “bảo mẫu”, ở lại với bọn chị vào ban đêm nhưng trong nhà đột ngột có tang, vậy là trợ giảng Tam Mộc trẻ tuổi, chưa có gia đình phải làm thay thầy.

Sau khi kết thúc chương trình học buổi sáng, buổi tối mang tiếng tự học nhưng thực chất trở thành hoạt động vui chơi giải trí tự do.

Nữ sinh trong lớp ít đến mức đáng thương, nhưng khi chơi trò chơi thì không hề chịu thua nam sinh.

Đám nam sinh dĩ nhiên không phục: “Đánh cược đi! Mấy cậu thua thì tính thế nào hả?”

“Mấy cậu lo bàn bạc mấy cậu thua thì tính làm sao trước đi!” Bọn chị cũng không hề lép vế.

Cuối cùng hai bên cùng ra giai kèo chung: đám nam sinh thua sẽ cởi sạch quần áo, đồng loạt trần truồng về phòng ngủ; còn bọn chị thua, tập thể phải thay phiên tỏ tình với Tam Mộc.

Tam Mộc đáng thương lại bị bọn chị liên lụy...

Kết quả?

Bọn chị thua cuộc. Chị đành kiên trì đến cùng, xung phong chịu phạt đầu tiên.

Chị rón ra rón rén bước đến cửa phòng làm việc khép lại he hé, lâu lâu còn không quên quay đầu lườm nguyệt mấy cái bóng ả núp trong bóng tối. Đến nơi, chị giờ tay lên gõ cửa.

Tam Mộc lên tiếng: “Vào đi.”

Anh ấy ngẩng đầu lên, có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy chị.

Chị buột miệng nói: “Hi... How are you?” Chị nghĩ thầm, thầy ơi tha thứ cho thói quen dùng tiếng Anh kỳ dị này của em...

“I’m fine, thank you.” Anh ấy hơi giật mình nhưng cũng thản nhiên đáp lại, “And you?”

“I’m...” Chị lúng túng muốn đánh nhanh thắng nhanh, “Thầy, thầy Lư, em thích thầy.”

Vừa mới nói xong, chị lập tức mở cửa chạy ào ra ngoài, để lại tiếng cửa đóng sầm cho anh ấy.

Thế nhưng ngoài cửa đâu còn bóng dáng của đám bạn bè!

Về lại phòng học, chị mới biết thầy chủ nhiệm bắt ngờ tới giám sát. Đi ngang qua hành lang phòng làm việc, thầy tình cờ bắt quả tang các học sinh lười biếng ham chơi. Còn chị ban nãy sợ hãi quá mức nên ở cách có một cánh cửa, chuyện lớn xảy ra mà cũng không hề hay biết.

“Tang Diêu, em chạy đi đâu vậy hả?” Bắt gặp chị đi lững thững, thầy chủ nhiệm liền rầy la.

“Em ạ?” Chị thuận miệng nói, “Tìm thầy Lư hỏi bài.”

Dĩ nhiên các bạn học yêu dấu của chị đều cười sặc sụa.

Kể từ sau hôm đó, giờ tự học buổi tối bị dồn ép vào quỹ đạo. Thầy chủ nhiệm không chút nể tình: làm hết toàn bộ đề thi mẫu mới được về phòng ngủ, còn không cứ việc ngủ trong phòng học.

Tuy nhiên canh chừng bọn chị giúp thầy chủ nhiệm vẫn là Tam Mộc tội nghiệp.

Dưới ánh mắt chất chứa thương hại của bọn chị, anh ấy kéo bàn, bày ra một chồng lớn tài liệu và giấy nháp chi chít chữ, rồi cúi gằm đầu...

Đến khi thời gian trôi qua hơn một nửa, nhóm đầu tiên nộp bài, bạn bè thừa thốt rời phòng học, anh ấy mới ngược lên, lia mắt đến bài thi của bọn chị.

Chị ngồi ở bên phải, chệch một góc bốn mươi lăm độ với anh ấy. Lúc đó chị lặng lẽ chờ bạn cùng phòng đang loay hoay làm bài, vừa hí hoáy điện thoại di động, vừa len lén quan sát anh ấy.

Anh ấy nhìn điện thoại di động trầm tư vài giây, sau đó bấm bàn phím.

Không ngờ điện thoại di động của chị lại đổ chuông.

Một tin nhắn đến từ dãy số xa lạ gửi đến di động của chị. Nội dung tin nhắn khiến chị phải trở mắt ra đọc: “Lúc rảnh rồi nói chuyện với tôi. Lư Duyệt Sâm”

Lư Duyệt Sâm? Ai chứ?

Chị mau chóng hiểu ra.

Chị khó tin nhìn anh ấy. Bỗng nhiên di động của chị lại có thêm tin nhắn: “Tiểu trợ giảng liên lạc với cậu à? Tôn Du Thánh.”

Thế là chị nghiêng đầu sang bên khác, dùng khẩu hình chất vấn cậu ấy: “Cậu đưa số điện thoại của mình cho thầy ấy làm gì hả?!”

Tôn Du Thánh giả vờ ngây thơ vô tội: “Thầy ấy đòi, mình không đưa được chắc?”

Chị lườm cậu ấy: “Đồ phản bội.”

Quay đầu lại, chị tức tối trả lời tin nhắn: “Lư Duyệt Sâm là ai? Em chỉ biết Lư Tam Mộc.”

Tam Mộc im lặng nhìn điện thoại chăm chăm. Cuối cùng anh ấy dứt khoát bỏ di động xuống, cầm bút chì lên viết gì đó.

Lát sau, chị nhận được một tờ giấy vẽ sơ đồ. Khung bên trái ghi “đương xuân bạch tuyết”, mũi tên chỉ “Lư Duyệt Sâm”; khung bên phải ghi “hạ lý ba nhân”, mũi tên chỉ Tam Mộc. Dưới đó có hai đường nối lại thành mũi tên, em chọn loại nào?

Dương xuân bạch tuyết và Hạ lý ba nhân là hai ca khúc thời cổ đại. Dương xuân bạch tuyết đại diện âm nhạc thanh cao, còn Hạ lý ba nhân đại diện âm nhạc đại chúng. Ý của Tam Mộc là Tang Diễm thích gọi anh theo kiểu thân mật dễ gần hay lịch sự xa cách.

Chị dờ khóc dờ cười nhìn sơ đồ, rồi lại nhìn anh ấy, đẩy trả tờ giấy vẽ sơ đồ.

Đồng thời, chị cũng lưu thêm một tên mới trong danh bạ di động. Chị đặt tên là Tam Mộc.

Giống như rất nhiều phim truyền hình thần tượng, bọn chị ghi nhớ dáng vẻ của đối phương, cũng chỉ vì một trò đùa. Đến khi hiểu về lẫn nhau, bọn chị bắt đầu gửi tin nhắn qua lại. Lúc ban đầu, chị chỉ chịu thua tính tích cực của anh ấy, về sau chị kinh ngạc phát hiện con người anh ấy rất đơn giản... trò đùa của một con nhóc hơn mười tuổi mà anh ấy lại coi như thật...

Mới đầu, ngày nào anh ấy cũng nhắc nhở chị chăm chỉ học hành, không được suy nghĩ vớ vẩn. Lần nào, chị lần nào cũng hứa hẹn chắc nịch, suýt nữa chị còn hét lên cho cả nước cùng biết. Thấy chị ngoan ngoãn, anh ấy cũng thay đổi đề tài. Anh ấy nói về toán học, về cuộc sống, về những chuyện khác. Đến đây chị lại ngạc nhiên phát hiện, chị và anh ấy có rất nhiều điểm chung: ví dụ như cùng có ba mẹ bận rộn công việc; ví dụ như không chỉ đi học sớm một năm mà còn nhảy vọt một lớp khi học lớp bốn; ví dụ như khi anh ấy ở độ tuổi của chị, anh ấy thi hạng nhất, thể hiện được tài năng; ví dụ như bình thường hay thích đi nhà sách; ví dụ như thích cùng một nhà văn; ví dụ như hay quên viết tên lên bài thi,...

Trước đây chị từng kể lể than phiền với bạn bè thì bây giờ chị lại có tình cảm đặc biệt với môn toán, vừa tan học là lao ngay đi học thêm, cảm thấy đáp án của mấy đề thi không khó chút nào. Hình như bắt đầu từ đó, nhiệm vụ của chị trở thành tham gia đủ loại cuộc thi, vì thế dù đi học hay không, phải giải đoạn thi cử hay không đều chẳng có gì ngoại lệ. Bạn bè chị coi chị như lập dị, thậm chí còn xa lánh chị.

Thế nhưng tâm sự với Tam Mộc những việc này, chị không cần lo nghĩ bởi vì anh ấy hiểu hết.

“Tôi cũng không muốn em mệt mỏi như cái máy thi cử.” Quả nhiên anh ấy hiểu. Anh ấy còn nói: “Tôi tới cứu em”

Cứu như thế nào? Không biết.

Vì vậy nghe anh ấy nói, chị chỉ mỉm cười, tiếp tục vùng vẫy thi cử.

Sau đợt học bồi dưỡng, anh ấy và chị gặp nhau khá thường xuyên trong kỳ nghỉ, chị cũng tận dụng cơ hội này để hỏi bài hoặc làm trợ lý cho anh ấy. Nếu nói rằng chưa thích anh ấy, chị nghĩ không đúng.

Phải diễn đạt như thế nào đây? À, tình trong như đã, mặt ngoài còn e, tình cảm trên mức bạn bè. Dĩ nhiên đây chỉ là cảm giác của một mình chị.

Khai giảng không bao lâu thì đến một loạt các cuộc thi toàn quốc, cũng là thời gian áp lực nhất của lớp tự nhiên. Lớp mười của bọn chị như ngựa non háu đá gặt hái rất nhiều thành tích khả quan. Vì thế bên phía nhà trường và các thầy cô tổ chức ngay một buổi liên hoan cho bọn chị.

Trong buổi liên hoan, thầy chủ nhiệm xem các thành tích chị đạt được, vỗ vai chị nói, “Tang Diệu của chúng ta là nữ trung hào kiệt. Sao nào? Đạt nhiều giải thưởng toàn quốc thế này, em định đánh đến giải quốc tế chứ? Người ta hay nói lớp mười một là bước ngoặt, định hướng đường đi cho cuộc đời.”

Mọi người vui mừng xác định mục tiêu thay chị: đội tuyển học sinh giỏi quốc gia.

Chị vô thức nhìn dáo dác lớp học hết lần này đến lần khác nhưng không có bóng dáng của Tam Mộc.

Những ngày vất vả, u ám trước khi thi trôi qua nhanh chóng một cách khác thường. Khi chị gặp lại anh ấy đã là một tháng sau đó. Địa điểm có vẻ không thích đáng: hội đồng thi.

Ngày hôm đó trời rất đẹp, ánh nắng đầu thu lấp lánh đến hiếm thấy.

Phần thi phụ quyết định thắng thua gồm ba câu. Câu thứ nhất là hình học phẳng, câu thứ hai là bất đẳng thức, sau khi giải xong hai câu khó khăn, chị cảm thấy người mình như bị rút hết sức lực.

Mắt chị nhắm lại rồi mở ra, nhìn những con số nhòe đi đàng trước, chị chỉ cảm thấy buồn nôn.

Đúng lúc này giám thị gác thi đột nhiên cất cao giọng: “Cậu là ai? Cậu định làm gì!”

Bỗng dung ai đó túm cổ tay của chị, kéo chị đứng dậy, chạy khỏi hội đồng thi.

Chị cứ ngơ ngác chạy xuống tầng ba, băng qua sân tập cùng người đó.

Đến khi chạy tới giữa sân tập, chị mới biết người đó chính là Tam Mộc.

“Thầy ư?” Chị không tin nổi vào hai mắt của mình.

Anh ấy hơi nghiêng đầu, mỉm cười với chị.

Trường học dùng làm hội đồng thi nằm ở vùng ven thành phố, chạy qua mấy ngã tư hướng về ngoại thành là có thể nhìn thấy đồng lúa vàng óng ánh.

Anh ấy và chị cùng nhau bước trên bờ ruộng chật hẹp ở giữa cánh đồng. Gió thổi thơm mùi lúa chín như con thuyền trôi dềnh dàng theo con sóng.

Chị định vén lại tóc thì sực nhận ra tay phải của chị cầm bút chì, còn tay trái nắm chặt tay anh ấy.

“Vay coi như là...” Chị dừng chân, gương mặt của chị đỏ bừng.

Tam Mộc xoay người lại nhìn chị ngại ngùng, anh ấy mỉm cười: “Nghĩ y hệt em.”

“Em nghĩ cái gì?” Chị không chịu kiểu nói lướt đời của anh ấy.

“Thế thì em nghĩ giống như tôi.” Anh ấy nói.

Câu chuyện này xảy ra hơn mười năm trước, chị cũng đã quên một vài chi tiết.

Thời gian dễ dàng gột trôi tất cả nhưng có một thứ dù trôi qua bao nhiêu lâu vẫn vẹn nguyên như mới.

Khi chị chạy băng băng trên sân tập trong ánh nắng chói chang của buổi trưa đầu thu năm ấy, chị đã nhìn thấy nụ cười đẹp nhất trên thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu Hương Mộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Trích dẫn: “Tiểu Thánh...” Chị bước lại gần tôi, “Em sao vậy?”

Tôi tìm khăn giấy nhưng không thấy ở đâu, tôi lúng túng lấy tay quệt nước mắt.

”Đẹp quá.” Tôi le lưỡi, “Em cảm động.”

Chị Tang Tang hơi giật mình, rút khăn giấy đưa tôi: “Tình yêu ban sơ lúc nào cũng đẹp, không phải sao?”

Thấy tôi ngơ ngác gật gù, chị mỉm cười, tiếp tục kể chuyện.

Đang thì giữa chừng lại bỏ cuộc, nhà trường không sao hiểu được chị.

Thầy chủ nhiệm đau lòng gõ bàn: “Tang Diệu ơi Tang Diệu, lớp mười một, bước ngoặt cuộc đời, em làm được chuyện tốt gì há?”

Chị cúi đầu giả vờ nhận lỗi.

”Có người nhìn thấy em chạy theo một người đàn ông ra khỏi trường thi?” Thầy chủ nhiệm nhắc đi nhắc lại mãi câu hỏi này.

”Không có.” Chị cũng thề thốt phủ nhận như vậy hết lần này đến lần khác.

May là thời đó ba mẹ không coi trọng chuyện học hành như bây giờ, đưa con cái đi thi chẳng được mấy người, thầy cô giám thị cũng phần lớn tụ tập trong phòng nghỉ tán dóc chuyện trên trời dưới đất, nếu không muốn che giấu Tam Mộc rất khó khăn.

Thầy chủ nhiệm dùng đủ mọi cách, thấy không moi ra được chuyện gì, cuối cùng cũng chịu thua, tức giận đi khỏi lớp.

Nhìn thầy bước ra ngoài, việc đầu tiên chị làm chính là rút điện thoại di động ra.

”Thực ra ba câu hỏi phụ là sở trường của em.” Chị nhún nhún vai với Tam Mộc.

Qua một chút sau, anh ấy trả lời chị: “Vậy nên?”

”Không có gì.” Chị gửi một gương mặt tươi cười, “Cảm ơn anh, bước ngoặt.”

Tam Mộc là bước ngoặt khi chị học lớp mười một, cũng là sự tồn tại vĩnh viễn đặc biệt trong cuộc sống của chị kể từ lúc đó.

Năm ấy, anh ấy tốt nghiệp tiến sĩ, suôn sẻ lên chức, trở thành giảng viên. Công việc của anh ấy nặng hơn trước đây, cũng không còn xuất hiện ở trường chuyên. Chị và anh ấy chủ yếu liên lạc qua di động nhưng vì thời gian làm việc và nghỉ ngơi khác biệt, tin nhắn thường xuyên không được trả lời.

Thế là có một buổi chiều, canh ngay lúc anh ấy đang dạy toán, chị tự ý trốn nửa tiết thể dục đi qua trường đại học bên cạnh. Chị lén lút vào phòng học, trốn ở trong góc nghe anh ấy giảng bài. À, nói chính xác hơn là chị ngẩn ngơ nhìn anh ấy.

Ngồi trong giảng đường, chị phát hiện anh ấy trẻ vô cùng. Nhất là đáng yêu khi anh ấy nâng sách, trông anh ấy trẻ như một sinh viên trong đám đông sinh viên ở giảng đường.

Chị rút đại một cuốn sách che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt ra quan sát. Sau đó, chị hơi ghen tức về chân dung của anh ấy: gầy, cao lêu nghêu, khuôn mặt hơi trẻ con, ngũ quan vừa mắt, da trắng, tóc dày và xoăn...

Trong lúc đang tô tô vẽ vẽ, một cuốn sách bỗngưng bay trúng chỗ chị, kèm theo tờ giấy: “Tiết toán chớ giờ sách lý lên.”

Chị lật đặt che sách lý lại, đưa mắt lên nhìn, quả nhiên!

Khi chị ngẩng đầu lên, Tam Mộc đã trở lại trước bảng đen. Anh ấy không còn cầm sách, chỉ còn duy nhất một đoạn phấn trong tay.

Anh ấy điềm nhiên như không quan sát chị, còn chị đôi mắt che chắn xong liền giờ cao cho anh ấy xem. Lúc này anh ấy mới thôi nhìn, đầu hơi cúi thấp, một tay gãi mũi, rồi anh ấy không nhịn được phì cười thành tiếng.

Chị rất bất ngờ khi anh ấy không răn đe chị vì trốn tiết, càng bất ngờ hơn là thầy chủ nhiệm cũng không rầy la. Cho nên chị quyết định cúp học thử lần nữa. Không ngờ lần thứ hai lại xuất hiện thêm một người.

Tôn Du Thánh lên vào giảng đường. Nhìn thấy chị, cậu ấy ồ lên ngạc nhiên, đầu gối còn vô ý đập vào ghế. Cậu ấy tạo ra nhiều tiếng động liên tiếp không chỉ thành công thu hút sự chú ý của Tam Mộc, mà các sinh viên khác cũng dòm ngó đến.

”Đại học chúng ta có lớp dành cho thiếu niên?” Chị nghe đằng trước có người xì xầm.

Mục đích cúp học của Tôn Du Thánh và chị khác nhau. Cậu ấy xác thực đến để mở rộng kiến thức. Sau khi hết tiết, cậu ấy còn bám theo giảng viên Tam Mộc thắc mắc đủ thứ. Đến tận khi ngồi vào căng tin, cậu ấy vẫn siêng năng nhìn chăm chăm giấy nháp.

”Không nhìn xem ăn gì à?” Tam Mộc hỏi cậu ấy.

”Không cần lo cho em” Cậu ấy nói, “Hai người cứ nói chuyện với nhau đi.”

Tam Mộc liền cười toe toét, xoay đầu lại chìa tay ra với chị, “Tranh vẽ.”

Chị khúm núm lấy bức tranh vẽ anh ấy lần trước ra.

”Doraemon phiên bản dài ngoằn, le que ba sợi tóc trên đầu.” Anh ấy hài hước đánh giá, rồi gấp lại đằng hoàng, cất vào túi, “Cám ơn em”

”Tại sao em phải tặng cho thầy?” Chị tự biết mình vẽ xấu, vì vậy chị kéo tay anh ấy.

”Em nói thử xem?” Anh ấy hỏi vặn lại chị.

”Được thôi...” Chị đành chịu thua, “Dâng cho chúa cứu thế.”

”Xem ra mình không hề nhìn lầm, ngày thi hôm đó đưa Tang Tiểu Yêu đi chính là thầy Lư?”

Tôn Du Thánh đột nhiên chen vào, khiến hai người bọn chị ngẩn ngơ.

Chị luống cuống buông tay Tam Mộc.

”Hai người...” Đôi mắt cậu ấy đầy phần khích, “Quen nhau khi nào?”

Trong một lúc ba người đều trầm mặc, không nói không rằng

Cuối cùng chị và anh ấy nói đồng thanh: “Hai năm nữa.”

Sau năm lớp mười một, sĩ số lớp tự nhiên giảm mạnh. Thứ nhất là vì tỉ lệ đào thải khắc nghiệt, thứ hai là vì các bạn học đều có điều kiện, bỏ thi đại học trong nước. Tới năm cuối cấp ba, toàn bộ bạn học còn lại trong lớp chị đều nằm trong danh sách tuyển thẳng vào đại học. Khi toàn bộ học sinh thi đại học rơi vào địa ngục, lại trở thành dịp ăn chơi xả láng của bọn chị.

Cũng chính trong thời gian này, Tam Mộc vất vả lâu ngày thành bệnh, không bao lâu sau anh ấy cũng nhập viện.

Chị nhớ như in hình ảnh anh ấy kéo lê giá truyền nước biển đến ngồi bên cửa sổ với cuốn tạp chí chuyên môn trong tay. Anh ấy cầm bút viết một hồi, sắc mặt tái nhợt hơn cả vách tường trong bệnh viện.

”Tại sao thầy phải liều mạng như vậy?” Chị giận dỗi.

Anh ấy chỉ vào chị: “Nuôi gia đình.”

”Thầy nỗ lực để em đi Bắc Kinh học bốn năm, trở về thì ở góa, sống một mình đến hết đời ư?”

”Không nỗ lực thì em không đi ư?”

Chị biết anh ấy nói đùa nhưng chị tự mình coi như anh ấy nói thật.

Khi thầy chủ nhiệm hay tin chị muốn vứt bỏ cơ hội được tuyển thẳng, thầy sốc đến mức phun hết trà ra ngoài.

”Vậy em muốn đi đâu?” Vẻ mặt của thầy hoảng hốt.

”Đại học trong hệ thống trường chúng ta.”

”Gi cơ?” Thầy của chị càng bàng hoàng hơn, “Còn không bằng đại học A...”

”Đủ tốt rồi mà thầy, tốt nữa thì không lấy được chồng.” Chị vẫn tỉnh bơ như thường.

Thầy chủ nhiệm của chị lại phun hết trà trong miệng lần nữa, thầy ho khù khụ rồi nói, “Đây là việc hệ trọng, em kêu ba mẹ của em đến gặp thầy.”

Từ trước đến giờ chủ kiến của chị còn lớn hơn cả trời, ba mẹ không làm gì được, vì vậy khi cần kè đến ngày thi, chị cũng đi luyện thi, trở thành học sinh duy nhất trong lớp tự nhiên tham gia thi đại học.

Dĩ nhiên chị không nói tin này cho anh ấy biết, chị muốn cho anh ấy một bất ngờ.

Quả nhiên mấy tháng sau khi anh ấy đọc giấy báo trúng tuyển của chị, sắc mặt anh ấy từ dẹt dẹt chuyển thành tái mét.

”Ai cho phép em tự mình quyết định?” Giọng anh ấy gắt lên.

”Em...”

”Tại sao?”

Nếu đổi lại là người khác, đảm bảo giáng xuống đầu anh ấy sẽ là “Anh nói coi tại sao” nhưng lúc đó chị chỉ cảm thấy tủi thân, nước mắt bất giác rơi là chả. Chị mím môi lặng thinh.

Đứng sững ra một lúc, anh ấy đầu hàng trước tiên.

Anh ấy vỗ nhẹ đầu chị, kéo chị vào lòng: “Bạn nhỏ Tang Diệu làm bạn gái của anh nhé.”

Khi ấy có lẽ không phải là chị.

Từ bé, bạn bè cùng lớp luôn coi chị là người ngoài hành tinh. Chị không chỉ có vóc dáng nhỏ, tuổi nhỏ, mà chị còn không thích nói chuyện. Đại khái là vì vậy nên chị luôn trở thành đối tượng cho đám nam sinh to lớn bắt nạt. Có điều chẳng sao cả! Trải qua mấy hiệp, đám nam sinh đó bị chị xử lý đến chết đi sống lại. Đến cả ba mẹ và thầy cô giáo cũ cũng từng than thở, có lẽ tuổi tâm lý của chị còn trưởng thành hơn cả họ.

Chị nhớ rõ mòn một lần chị khóc gần khi ấy nhất là năm chị học lớp ba. Chị leo tường, bắt cắn ngã gãy xương. Nhưng lần đó anh ấy chỉ nói chị vài câu vô thường vô phạt, chị lại òa khóc nức nở.

Tình yêu rõ là một thứ kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu Hường Mộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Trích dẫn: Chị và anh ấy chính thức làm người yêu của nhau. Nhưng e ngại quan hệ thầy trò hồi trước, chị và anh ấy chọn lựa yêu đường kín đáo. Biết chuyện này cũng chỉ giới hạn trong Tôn Du Thánh được tuyển thẳng vào đại học và bạn cùng phòng thời đại học của chị.

Ở đây chị không thể không nhắc tới bạn cùng phòng, bạn tốt nhất thời đại học của chị. Người này cũng là đàn chị của chị, biệt danh gao nếp.

Đề chị kể em nghe, ngày đầu tiên đến ký túc xá, chị ngạc nhiên đến mức đứng thừ ra nhìn, chắc chắn gao nếp cũng vậy. Nói ra có lẽ em không tin nhưng hai đứa chị rất có duyên. Chị và gao nếp nghe tên nhau từ cấp một, lên cấp hai từng là đối thủ của nhau, đến cấp ba chị cùng gao nếp lại là hai nữ sinh duy nhất trong đợt cắm trại mùa đông.

Gao nếp nổi tiếng thông minh lanh lợi, tuổi nhỏ nhưng cách nhìn người nhìn việc thấu đáo vô cùng.

Có lần cậu ấy làm kỳ đà cản mũi, sau đó cậu ấy đã nói với chị: “Ban đầu mình không thể tưởng tượng ra hai người hơn kém nhau mười tuổi, dù cậu thích anh ấy đến mấy, anh ấy làm sao thích lại cậu được. Nhưng bây giờ mình phát hiện việc này hoàn toàn có khả năng, bởi vì anh ấy còn trẻ con hơn cả cậu.”

Tam Mộc là một con mọt sách. Anh ấy là con người đơn giản nhất trên thế đời này.

Anh ấy thích ở một mình. Một mình nằm trên cỏ tắm nắng, một mình lội mưa ra ngoài mua sách, một mình ngồi cúi đầu trước bàn học từ đêm này qua đêm khác.

Anh ấy thích im lặng, thích thu mình vào một góc. Nơi thường tới nhất không có gì khác ngoài góc vắng trong thư viện, giá sách ở nhà sách, thậm chí cả đi đường cũng quen chọn ngõ nhỏ ít người qua lại. Anh ấy ra ngoài thường thích đeo tai nghe màu trắng nhưng không hề có nhạc.

Anh ấy rất hay mắc cỡ. Nhắc đến mà ngược đời, anh ấy làm thầy nhưng lên lớp sẽ khản trương. Khi anh ấy khản trương, anh ấy sẽ vuốt nhẹ viên phấn. Nếu như giảng dạy ở môi trường lớn hơn, trước khi bắt đầu anh ấy uống một hơi hết non nửa chai nước để lấy bình tĩnh, kết thúc giờ dạy sẽ tiến thẳng đến nhà vệ sinh.

Nhưng anh ấy thật lòng đam mê toán học, mắt ăn mắt ngủ giải đề khó, thức thông đêm suốt sáng tra cứu tài liệu, tính toán, viết luận văn. Mỗi khi anh ấy thành công một việc nào đó, anh ấy sẽ kêu “yeah”, nhảy cẫng lên như đứa trẻ đạt được điểm tuyệt đối, hoặc là phấn khích ôm chị gọi to “Diệu Diệu”.

Nụ cười của anh ấy mỗi lúc như vậy đều đẹp như ngày đầu thu năm ấy, đẹp đến mức có thể hòa tan vạn vật.

À, phải rồi, anh ấy còn thích trẻ con cực kỳ. Từ ngày đầu học đại học, anh ấy luôn kiên trì đến viện phúc lợi giúp họ sáng tạo ra trò chơi liên quan đến toán học. Dù là lúc anh ấy làm sinh viên chính quy ở Bắc Kinh hay học xong thạc sĩ trở về Thượng Hải vẫn duy trì thói quen này.

Sau này, chị thường xuyên theo anh ấy đến viện phúc lợi. Chị và anh ấy cùng những tình nguyện viên khác không chỉ mở các lớp học sôi nổi, mà còn nhìn bọn trẻ vây quanh anh ấy, bị nụ cười chân thành của anh ấy làm xúc động.

Có lần, một cô bé ba bốn tuổi quần quýt lấy anh ấy đòi bế bổng lên cao. Anh ấy nhấc bổng cô bé lên không trung nhưng lại bổng dưng im lặng đặt cô bé

xuống đất.

“Anh sao vậy?” Chị lấy làm khó hiểu.

”Điều Điều.” Anh ấy ngừng cười, anh ấy nghiêm mặt lại, “Chúng ta cũng sinh một đứa con gái nhé.”

Chị gạt mình sừng sốt. Chị rất muốn cười nhưng đôi mắt lại nhòe đi vì nước.

Chị đồng ý: “Được.”

Anh ấy mắc khuyết điểm của những người thích đọc sách là cố chấp, cứng đầu, từ sắp xếp đồ vật cho đến bài trí nhà cửa, từ cách đối nhân xử thế cho đến khẩu vị ăn uống, đều khăng khăng một kiểu.

Tất nhiên trong lúc hai người yêu nhau sẽ có cãi vã nhưng lần nào cũng là chị thỏa hiệp trước tiên. Nhìn chị vừa rung rung nước mắt vừa mỉm cười, gao nấp cảm thấy không thể tin được, cậu ấy khuyên bảo chị: “Có cần phải thế này không?”

Bản thân chị cũng tự hỏi: Có cần phải thế này không?

Đặt ra nghi vấn xong, chị vẫn tiếp tục thỏa hiệp: Ai kêu mình yêu anh ấy.

Chị nhớ lần duy nhất anh ấy chủ động nhận sai đã dùng cách khiến chị khóc không được, cười cũng chẳng xong.

Anh ấy nghiêm túc hẹn chị đi xem phim, ngờ đâu cuối cùng lại là ở nhà anh ấy coi đĩa. Bộ phim chị và anh ấy cùng xem là “A beautiful mind”, không có phụ đề, tất cả đều là tiếng anh.

Xem không được bao lâu thì anh ấy chỉ nam chính, thử phân bua: “Em nhìn kìa, giải toán đến mức tâm thần phân liệt.”

Chị không ngó ngang đến anh ấy.

”Ý của anh là người học nhiều rất gần dờ. Em và anh, anh và em đều có nguy cơ cao...”

Chị liếc xéo anh ấy.

“A pair of odd duck.” Anh ấy không chịu thôi, tiếp tục nói: “Không chừng chúng ta...”

”Im lặng.” Chị tức tối cắt lời anh ấy.

”Điều Điều?” Anh ấy tiến đến chọt chọt tay của chị.

Chị dịch người ra, dịch đến tận góc tường, chị cũng không nói tiếng nào với anh ấy. Anh ấy không hề nổi giận, im thin thít áp người sát vào chị.

Đoạn cuối bộ phim, nam chính đứng trên sân khấu trong buổi lễ trao giải Nobel nói cho toàn thế giới biết: “Anh có thể đứng ở nơi này đêm nay, tất cả là nhờ vào em. Em là nhân tố thành công, cũng là nhân tố duy nhất của anh.”

Anh ấy lấy khăn giấy, ôm vai chị, nói nhẹ nhàng: “Em ngốc quá, đừng khóc.”

Không nhắc tới không sao, còn nói đến chị cứ như tức nước vỡ bờ.

”Em không chờ mong anh trở thành Nash, không mấy ai có thể giống ông ấy, còn em cũng không kiên cường như Alicia. Cái em muốn chỉ là thứ em có thể với tới, anh tốt, con ngoan, gia đình đầm ấm, cuộc sống hạnh phúc.” Chị nghiêng đầu nâng gương mặt anh ấy lên, mắt đối mắt với anh ấy, “Khi xuân về hoa nở, cả gia đình chúng ta cùng đi picnic, một tay con ôm điều, một tay con nắm lấy anh, còn em cầm máy ảnh theo sau chụp hình cho hai cha con...”

Nash và Alicia là hai nhân vật chính trong A Beautiful Mind được lấy nguyên mẫu từ nhà bác học nổi tiếng người Mỹ - John Nash. Mặc dù ông được cả thế giới ngưỡng mộ với trí tuệ siêu phàm nhưng trong cuộc sống đời tư, John Nash lại là một người bất hạnh. Ông mắc chứng tâm thần phân liệt dẫn đến gia đình nhiều lần tan tác, chia ly. Vợ ông - bà Alicia Lopez Harrison de Lardé từng ba lần ký vào đơn ly dị vì không chịu nổi cuộc sống với một người chồng bất thường như thế. Nhưng cuối cùng, nghị lực và tình thương yêu, bao dung của gia đình và xã hội đã đưa John Nash trở về với cuộc sống.

Anh ấy im lặng lắng nghe chị nói năng lộn xộn, lòng bàn tay và mu bàn tay anh ấy đều là nước mắt của chị.

”Điều Điều.” Anh ấy áp trán mình vào trán chị, dùng giọng nói khàn khàn đậm nét riêng của bản thân hỏi chị, “Làm Alicia của anh, được không?”

Mọi chuyện sau đó đều xuôi chèo mát mái. Lệnh cấm sinh viên kết hôn hủy bỏ. Cha mẹ anh chị rất hài lòng, phòng tân hôn cũng do hai bên gia đình góp tiền lại mua, chỉ còn thiếu mỗi ngày lành tháng tốt. Nhưng không có gì phải nóng vội, thứ nhất chị chưa đến tuổi pháp luật cho kết hôn, thứ hai sau lễ quốc khánh Tam Mốc sẽ đi công tác xa.

Ngày cuối cùng của tháng chín năm đó, chị và anh ấy cùng đến một ngôi chùa nằm ở ngoại ô thành phố. Nghe nói rằng đây là nơi ba mẹ anh ấy hứa hẹn chuyện chung thân, vậy nên chị và anh ấy cũng bắt chước theo.

Chị không khỏi buồn cười: “Anh không có lòng tin với em hay anh không tin tưởng bản thân?”

Anh ấy gãi mũi, thành thật trả lời: “Anh sợ có nhiều người theo đuổi em.”

Nghe anh ấy nói vậy, chị không biết nên cười hay không. Chị để mặc anh ấy, một mình đi vào mua hai sợi ruy băng cầu phúc.

”Viết cái gì mới tốt?” Anh ấy hỏi chị.

”Lời tỏ tình súc tích.” Chị nói.

”Ví dụ như?”

Chị viết: “Điều Điều hướng mộc, tìm cận kẻ tìm

Anh ấy gật gù hiểu ý, rồi cười toe toét viết: “Mộc hướng Điều Điều, trọn đời vắn vương.”

Chị hài lòng cầm hai sợi ruy băng đỏ, thắt thành một cái gúc đồng tâm, treo lên cành cây cao cao.

Nhưng chị cảm thấy không yên tâm: “Họ sẽ bảo quản bao lâu?”

Tam Mộc nói: “Cả đời.”

Phòng ngủ của chị và gao nếp ở lầu một, ngoài ban công là một bãi cỏ cao thấp lổm nhổm. Lúc đó ban công vẫn chưa bị kín, nửa đêm chị và gao nếp tâm sự thường thích ngồi sát lan can ban công, chân đung đưa qua lại.

Chợ gạo chị là sở thích của cậu ấy: “Bạn học Tang Điều siêu nguyên tắc của chúng ta bị đối phó dễ dàng vậy ư?”

”Ừm. Dù anh ấy có đầy khuyết điểm, mình cũng không nỡ rời xa anh ấy. Giống như nước gặp mặt trời sẽ bốc hơi, nguyên tắc của mình gặp anh ấy sẽ biến thành không khí. Thượng đế sáng tạo ra một ổ khóa, nhất định sẽ đúc nên chìa khóa phù hợp. Thế giới bao la rộng lớn, nếu gặp được thì may mắn xiết bao.”

Chị trả lời nghiêm túc nhưng cậu ấy lại cười sặc sụa.

Tuy nhiên sinh mệnh luôn có nhiều thứ trùng hợp. Sau này cậu ấy cũng vừa chua xót vừa hạnh phúc vì một người đàn ông lớn hơn cậu ấy nhiều tuổi, đồng thời còn là thầy của cậu ấy, chị cũng chỉ biết lặng lẽ ôm chặt lấy cậu ấy.

Gao nếp hỏi chị: “Muốn mẹ nuôi như tờ đặt tên cho em bé sau này của hai người không?”

”Được đấy.” Chị vui vẻ đồng ý.

Cậu ấy suy tư giây lát rồi gợi ý: “Gọi Viêm Viêm thì sao? Ngũ hành mộc sinh hỏa.”

”Nghe nóng quá.” Chị bằng lòng, “Cơ mà tớ thích.”

Điều khiến chị vui sướng chính là không bao lâu sau, Viêm Viêm xuất hiện trong cuộc đời chị, ngày sinh dự tính cũng là vào mùa hè nóng như lửa đốt.

Khi chị báo cho anh ấy biết, anh ấy vút ngay đi động, ở hội trường bên kia điện thoại hét lớn, “Muốn năm”.

Chị và anh ấy giống như bao cặp vợ chồng bình thường khác trên đời, nóng lòng chờ đợi sinh mệnh mới ra đời, ước mong về một tương lai tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Điều Điều Hướng Mộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Trích dẫn: Phát triển tiếp sau đó sẽ là tạm nghỉ học, sinh con, kết hôn, đi học lại, tốt nghiệp, tựa hồ mọi thứ đều có sẵn một guồng quay khuôn mẫu. Nếu chệch khỏi quỹ đạo một bước, hậu quả khó lường vô cùng.

Chị không đủ dũng cảm nên nói dối anh ấy là đã xin bảo lưu. Chị mang theo Viêm Viêm trong bụng chịu đựng kỳ thi khắc nghiệt, rồi lại gắng gượng đi thực tập.

Khi đó vẫn chưa có chế độ đào tạo chuẩn. Đa phần các bác sĩ chính quy có học vị tiến sĩ làm việc ở phòng thí nghiệm, còn thực hành y khoa dựa vào sổ

lượng thực tập sinh thừa thớt và bác sĩ đang học lên tiến sĩ. Bọn chị thường hay nói với nhau: Dừng nữ sinh như nam sinh, sai nam sinh như súc sinh.

Khoa chị thuyền chuyền đầu tiên chính là khoa của chúng ta, lúc đó thiếu người đến mức em không tưởng tượng ra nổi đâu. Số giường bệnh mà mỗi người chịu trách nhiệm chia theo nhóm và bệnh tình; độ dày buổi trực vượt quá ca làm đêm; hai ngày nghỉ cuối tuần luôn trong tình trạng đợi lệnh; đêm hôm khuya khoắt mặc áo ngủ xông đến làm việc hầu như xảy ra mỗi ngày. Lúc nào mọi người cũng mệt mỏi, các thầy cô nằm thẳng xuống sàn phòng mổ ngủ thiếp đi, còn bọn chị ngoan ngoãn đứng ở góc tường. Bọn chị đứng cũng có thể ngủ ngon lành, trong giấc mơ còn không quên thấy bệnh án. Dù vậy chị vẫn không dám than thở, chỉ biết cố gắng ăn nhiều thật nhiều. Tất nhiên chị giấu diếm Tam Mộc những chuyện này.

Ngày nào, chị cũng giả vờ buồn bã báo anh ấy biết chị lại tăng cân và tin tức về con, rồi động viên anh ấy từ từ giải quyết công việc, sau đó hăng trở về làm ba. Anh ấy dĩ nhiên không nghĩ ngờ chị.

Nhưng câu chuyện hoàn mỹ này đột ngột kết thúc vào mùa xuân ấm áp.

Khi Viêm Viêm được hai mươi ba tuần tuổi, chị đến bệnh viện của mẹ chị siêu âm. Do cả ngày trước đó chị trực ban nên không hề chớp mắt, chị nằm trên giường với cảm giác chóng mặt và buồn nôn.

Dù bao nhiêu năm trôi qua, chị nghĩ chị vẫn mãi nhớ rõ cảnh ngày hôm đó: mấy bác sĩ vây quanh chị kín mít, càng lúc càng nhiều bác sĩ, sắc mặt của họ nặng nề trầm buồn, đặc biệt là mẹ của chị.

Chị có linh tính rằng con không khỏe, vì vậy chị hỏi mẹ: “Có chuyện gì thế ạ?”

Mẹ miễn cưỡng xoa dịu chị: “Không sao đâu con.” Sau đó mẹ gọi điện thoại liên tục.

Buổi chiều, mẹ dẫn chị đến phòng họp. Khi cửa mở ra, chị mới biết ba mẹ vận dụng hết mọi mối quen biết, không chỉ mời các chuyên gia cùng khoa trong bệnh viện, mà còn có chủ nhiệm phụ khoa, nhi khoa, thậm chí cả Tam Mộc cũng hốt ha hốt hải chạy về.

Chị không đủ can đảm nán lại nghe họ phán quyết Viêm Viêm sống hay chết, chị ngồi lặng bên ngoài, cúi đầu đập nhẹ mặt đất.

Anh ấy cũng vậy, gương mặt anh ấy u ám đầy vẻ mệt mỏi vì vội trở về từ nơi xa.

”Anh biết hết rồi ư?” Chị không cảm thấy ngạc nhiên.

Anh ấy trầm mặc, không đáp lời chị.

Hành lang ngoài phòng họp thông suốt với phòng bệnh của khoa sản mà mẹ chị làm việc, một bên khác là phòng tắm của trẻ sơ sinh. Có lẽ lúc này tới giờ tắm tập thể nên những chiếc xe mang theo em bé lục tục chuyển vào phòng tắm. Người lớn của mấy đứa bé đó hăm hở đứng chờ bên ngoài, trò chuyện vui vẻ với nhau.

Mà hành lang bên này, một sinh mệnh nhỏ bé lại lặng lẽ biến mất.

”Thai nhi bị dị tật nên cân nhắc bỏ thai.”

Chị không nhớ mình ngồi thừ ra bao lâu. Chị chỉ biết sắc trời đã tối om, ánh đèn bật sáng, tiếng cười vẫn vang vọng như cũ.

Chị không khóc, thật sự không khóc. Chị tro mắt nhìn mưa rơi lất phất, thấm ướt những viên gạch bên ngoài.

Viêm Viêm đập mạnh chị một cái, làm chị giật bắn người. Con ơi, con dùng sức như vậy để nói mẹ biết con đang bệnh, con rất khó chịu phải không?

”Nhưng con vẫn đang cựa quậy...” Chị bỗng giàn giụa nước mắt.

Còn anh ấy cuộn tròn người, vùi mặt xuống đầu gối.

Viêm Viêm được hai mươi bốn tuần ba ngày tuổi thì bỏ chị và anh ấy ra đi. Bác sĩ nói Viêm Viêm là con gái. Sáu tháng ngắn ngủi, con còn chưa được nhìn thấy ba mẹ mà đã vội vã rời đi.

Trước khi phá thai, chị xin nghỉ bệnh. Ở nhà mới rảnh rỗi, chị vẫn đếm số lần con đập như thường lệ.

”Viêm Viêm đá em.” Chị mừng rỡ báo với Tam Mộc nhưng ngay tức khắc chị lại cắn môi hối hận.

Anh ấy thản nhiên nắm tay chị, kêu chị đừng đếm nữa.

Tam Mộc là một thầy giáo hiền lành nhưng sau khi đưa con mà anh ấy hằng mong mỏi không còn, anh ấy đau khổ chọn lựa giả vờ.

Giả vờ như Viêm Viêm đã mất.

Giả vờ như Viêm Viêm chưa từng đến.

Giả vờ như chị và anh ấy vẫn có thể hạnh phúc như trước đây.

Nhưng chị nhìn thấy trong vẻ gắng gượng tươi cười của anh ấy có một khe hở càng lúc càng sâu, càng lúc càng rộng.

Ngày chị phá thai, thế giới vẫn tràn đầy sức sống, ánh nắng ấm áp, gió mát ôn hòa. Chị ôm búp bê mà gao nếp mua cho Viêm Viêm, thêu tên con lên đó, rồi liên tục kể chuyện cười cho nó nghe.

Có lẽ mẹ không đành lòng nhìn chị chịu khổ nên chọn lựa ở lại phòng bệnh chờ chị.

Khi chị bình an trở ra, qua cửa kính chị trông thấy mẹ đang bông búp bê. Mẹ chị nói thều thào: “Xin lỗi con, bà ngoại không thể cứu được con.”

Trên đời này rất nhiều nam nữ đến với nhau vì con cái nhưng lại không biết bao nhiêu cặp đôi giống như chị và anh ấy vì con cái mà đường ai nấy đi.

Lời anh ấy từng nói hoàn toàn chính xác: người học nhiều rất gần dờ. Anh ấy là vậy, làm sao chị không phải? Huống hồ áp lực đã kiềm nén quá lâu.

Vì vậy khi chị xuất viện trở về nhà mới, bước vào căn phòng trẻ con trống không, chị dự cảm giữa chị và anh ấy sẽ có một cuộc cãi vã không thể trốn tránh.

Tối hôm đó, gao nếp và Tôn Du Thánh không ai bảo ai lại cùng lúc đến thăm bọn chị. Từ đầu đến cuối hai cậu ấy đều lặng thinh, đến cả thờ cũng không dám.

Chị chất vấn Tam Mộc: “Đồ của Viêm Viêm đâu?”

”Bỏ rồi.” Anh ấy đáp.

”Anh dựa vào cái gì tự quyết định...”

”Những lời này phải dành cho em.”

Chị ngỡ ngàng nhìn anh ấy: “Em không ngờ...”

”Anh cũng không ngờ em lại lừa dối anh, chuyện lớn mà không hề trao đổi với anh, hay em nghĩ em còn nhỏ nên không cần Viêm Viêm!”

”Em dĩ nhiên cần con! Anh một mực chỉ trích em, vậy lúc em cần anh nhất, anh đang ở đâu?”

”Đó là công việc của anh!”

”Em cũng không thể vứt bỏ tương lai của em!”

”Đôi con lấy tương lai?”

”Con có thể có lại...”

”Nhưng không phải Viêm Viêm.” Giọng anh ấy tắc nghẹn, “Không thể có Viêm Viêm thứ hai trên đời.”

Em thấy đấy, khi con người rơi vào tình yêu đều trông có vẻ tương tự nhau, mà khi họ phát điên cũng giống hệt đến mực cười.

Tôn Du Thánh lôi kéo anh ấy xềnh xệch, còn gao nếp ở lại khóc tức tưởi với chị.

”Cậu nói hai cậu gắn bó vì đôi bên có nhiều điểm tương đồng, bao gồm cả tính cách, đúng không? Bây giờ, anh ấy lâm vào đường cùng, cậu cũng như vậy.” Cậu ấy khuyên chị, “Hai người hãy tạm xa nhau, như vậy sẽ tốt cho cả hai.”

Mùa đông Tam Mộc đến Mỹ học nghiên cứu tiến sĩ, anh ấy sắp xếp chỗ ở trước, sau đó chị mang theo Viêm Viêm đến đoàn tụ. Đây vốn dĩ là một kế hoạch vẹn toàn, có anh ấy, có chị, có cả Viêm Viêm.

Chiến tranh lạnh kéo dài suốt nửa năm, chị và anh ấy đều không tha thứ cho đối phương, hoặc có thể nói chị và anh ấy không cách nào tha thứ cho bản thân, dù rằng người nhà luôn trấn an chị: “Có một số việc đã định đoạt sẵn, không thể trách cứ bất kỳ ai.”

Ngày anh ấy đúng hạn lên đường đi Mỹ, chị đứng trên sân thượng tại nhà, ngửa đầu ngắm bầu trời ở phía sân bay.

Bầu trời xanh thăm thẳm giống như một giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Diều Diều Hướng Mộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Trích dẫn: “Tuổi xuân của chị đều ở hết chỗ anh ấy.”

Chị dừng lại hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Tam Mộc giống như thanh xuân của chị, chị không muốn từ bỏ nhưng không biết làm sao để đổi mặt.”

Tết của hai năm sau đó rơi vào trung tuần tháng hai. Tôn Du Thánh gửi tin nhắn báo chị biết Tam Mộc có việc về Thượng Hải một tuần, hỏi chị muốn gặp mặt hay không.

Chị trấn trở mấy ngày liền, cuối cùng vẫn không trả lời tin nhắn cho cậu ấy. Không ngờ sau đó chị lại gặp cậu ấy ở khoa cấp cứu của bệnh viện chị làm việc.

Ngày đó, chị chuẩn bị tan sở thì cậu ấy đột nhiên gọi điện, đại khái là một người bạn của cậu ấy sốt cao, cấp cứu ở bệnh viện chị làm, muốn tìm người quen nhờ săn sóc trông nom.

Chị không hề nghi ngờ, lập tức nhận lời. Chị lại mặc áo blouse trắng vào chạy tới khoa cấp cứu, cầm đầu cầm cổ hỏi: “Bạn cậu đâu?”

Cậu ấy im lặng dẫn chị đến góc phòng truyền nước biển, chỉ vào một bệnh nhân: “Minh nghĩ chỉ có cậu mới trị khỏi bệnh cho thầy ấy.”

Em đoán đúng. Người đó chính là Tam Mộc.

Nghe nói khi anh ấy đến buổi tụ họp thì tự chuốc mình đến say khướt, nôn đến ngất đi, sau đó lại sốt cao. Tính đến lúc chị gặp anh ấy, anh ấy đã sốt cao như vậy suốt bốn ngày liền.

Chị hoảng hốt: “Anh ấy như vậy bao lâu rồi?”

“Thầy ấy không chịu đi bệnh viện, có chết cũng không chịu đi.” Tôn Du Thánh ngao ngán nói, “Cho đến hôm nay, mình nói với thầy ấy, em dẫn em thầy đi gặp Tang Diệu.”

“Khi thầy ấy sốt mê man, thầy liên tục gọi 'Diệu Diệu', cũng luôn nói xin lỗi 'Viêm Viêm!... Tang Tiểu Yêu, mình không biết khúc mắc của hai người có cởi được hay không, nhưng quay lại cũng được, chia tay cũng xong, cho thầy Lư một kết thúc, cũng là cho bản thân cậu một kết quả.”

Cậu ấy nghiêm túc khuyên chị xong thì bỏ đi, để lại một mình chị đứng ngơ ngác giữa phòng vô nước biển.

Áo blouse trắng nổi bật khiến mọi người đi ngang qua đều phải nghiêng người nhìn chị bằng ánh mắt khó hiểu. Có một người nhà bệnh nhân tốt bụng đưa khăn giấy cho chị: “Bác sĩ, mau lau đi.”

Hóa ra từ lúc nhìn thấy anh ấy đến giờ, chị luôn khóc.

Chị cảm ơn người đó, cởi áo blouse trắng, ngồi xuống cạnh anh ấy.

“Tam Mộc?” Chị gọi anh ấy.

Anh ấy “ừm” một tiếng, rồi nghiêng người vòng một tay ôm lưng chị, một tay khác vỗ nhẹ gáy chị theo thói quen.

“Diệu Diệu, em đến rồi?”

“Ừm.”

“Anh bệnh, em hát cho anh nghe nhé.”

“Hát không chữa được bệnh.” Chị ôm siết cơ thể nóng hổi của anh ấy.

“Em hát có thể trị bệnh.” Vừa nói hết câu, anh ấy lại ho khù khụ.

“Anh đừng nói nữa. Em hát.”

Anh rất hay mắc cỡ

Vì vậy luôn chọn ngõ nhỏ ít người qua lại

Dù ở mùa đông em không thích

Chỉ cần có anh bên cạnh, em sẽ rất hạnh phúc, nỡ nộ cười ngô nghê

Chỉ em mới thấy được con người thật của anh

Anh không biết giả vờ dịu dàng

Nhưng anh là người làm em tin tưởng hơn bất cứ ai khác trên đời

Những ngày như vậy cứ trôi qua

Nếu có thể kéo dài đến vĩnh hằng thì tốt xiết bao

Em nghĩ như vậy, cũng tin chắc như vậy

Thế nhưng thời gian lại biến chúng ta thành người lớn

Thay đổi tất cả thành hồi ức

Tạm biệt ánh chiều tà

Tạm biệt con phố mỹ lệ

Tạm biệt những ngày yêu nhau

Chúng ta bước đến tương lai mà chúng ta lựa chọn

Bước đến khát vọng của mỗi chúng ta

Mãi cho đến một ngày

Chúng ta có thể trò chuyện vô tư lại cùng nhau

Tan tan hợp hợp, đến cuối cùng vẫn gãy gánh giữa đường, chia li đôi lứa

Anh ấy nắm chặt tay chị, nở nụ cười khê khàng: “Em quên rồi à? Chúng ta cùng nhau học tiếng Nhật, hơn nữa anh còn học giỏi hơn em.”

Chị vui mặt vào hõm vai của anh ấy, gật đầu.

“Cám ơn anh.” Rốt cục chị cũng lên tiếng, “Bước ngoặt.”

”Việc may mắn nhất đến với em trong suốt hai mươi năm qua chính là gặp được anh. Điều này khiến em tin tưởng thượng đế tạo ra ổ khóa, đồng thời cũng rèn nên chìa khóa tương ứng, chìa khóa có thể mở ra mọi thứ.”

”Anh thường nói chúng ta giống nhau như hai anh em. Không thể ngờ trên đời lại tìm được hai người có tính cách y hệt, vì vậy chúng ta rất ăn ý với nhau. Chúng ta nói những thứ người khác nghe không thể hiểu, sau đó lại nhìn nhau nở nụ cười. Nhưng chúng ta lại quên giống hệt có thể tương tàn đôi bên, như là em không thể tha thứ cho bản thân và anh cũng vậy. Tàu thuyền lạc lối trong dòng chảy có lẽ chỉ còn cách từ bỏ. Nếu tàn nhẫn có thể đổi lấy tương lai, em tình nguyện lấy lại chìa khóa của bản thân, được không?”

Anh ấy lặng thinh rất lâu.

Lâu đến mức vai áo của anh ấy ướt đầm nước mắt, mà đằng sau áo chị cũng vậy.

Chị giờ tay xoa lưng anh ấy.

”Duyệt Sâm, chúng ta cùng coi bỏ khúc mắc.” Chị nói.

“Điều điều linh phượng, miên miên trường quy. Du du ngã tư, vĩnh dử nguyện vi. Vạn kiếp vô kỳ, hà thì lai phi.”

Điều điều linh phượng, miên miên trường quy: Em ở nơi xa xôi không với tới, mãi không quay trở về.

Du du ngã tư, vĩnh dử nguyện vi: Nhớ nhưng không nguôi nhưng số mệnh vĩnh viễn trái ngược tâm nguyện của tôi.

Vạn kiếp vô kỳ, hà thì lai phi: Muôn vạn kiếp nạn vô hạn, khi nào em mới bay trở về?

Đây là câu nói cuối cùng anh ấy để lại cho chị.

Truyền nước biển xong, anh ấy mặc áo khoác vào, đi ra bàn y tá rồi không quay trở lại.

Cho đến khi đằng sau áo của chị khô lại như bình thường, cho đến khi tay áo của chị ướt sũng nước mắt, cho đến khi mặt trời nhô lên cao.

Anh ấy cũng không quay lại.

”Yêu nhau năm năm, anh ấy và chị chính thức chia tay.”

Tôi nhìn chị qua đồng khăn giấy đã lau trên bàn, hỏi chị: “Chị Tang Tang, chị có hận anh ta không?”

”Lưỡng tình tương duyệt mới có tình yêu. Tất cả tốt, tất cả không tốt đều do chị cam tâm tình nguyện.” Chị nói.

”Phải mất bao lâu chị mới có thể để hình bóng anh ấy ra đi?” Đòi lại là tôi, tôi sợ sẽ tổn cả đời.

Chị tự hỏi giấy lát rồi nói: “Phụ thuộc vào thời gian chìa khóa của em xuất hiện.”

Khi Ngô Quán Tri xuất hiện trong sinh mệnh của chị, cũng là lúc ba mẹ chị lo lắng vô cùng cho chị.

”Gia đình thằng bé đó là chỗ quen biết lâu năm của ba mẹ. Cấp ba và đại học, nó đều học cùng trường với con. Sau này nó đi Princeton học vật lý, chẳng khác biệt mấy với toán học.” Mẹ chị giới thiệu về chồng chị.

Chị hiểu ngụ ý của mẹ: Ngô Quán Tri cũng xuất sắc như Tam Mộc.

”Vật lý và toán học khác nhau rất nhiều.” Chị chỉ ra.

Mẹ chị chặc lưỡi, bổ sung: “Tính tình cũng rất quái dị.”

Chị nửa cười nửa mỉa nhưng tiếp thu ý tốt của người lớn.

Lần đầu tiên gặp mặt, chồng chị chọn đi xem phim. Nhưng trùng hợp thay đó lại là phim “A beautiful mind”, không có phụ đề, tất cả đều bằng tiếng anh.

Thấy chị im thin thít, chồng chị bèn bắt chuyện.

”Bộ phim này rất hay.” Chồng chị nói, “Nhưng ở ngoài đời Nash không phải như thế này, vợ con anh ta cũng vậy.”

Chị im lặng nhìn chồng chị một lúc, sau đó mới nói: “Em biết nhưng anh có thể cho phép em mơ mộng hai tiếng không? Một lần cuối cùng, rồi mãi mãi trở về hiện thực.”

Chồng chị hơi giật mình, đáp: “Được.”

Tuy rằng mới đầu có chút không hài hòa nhưng chị và chồng chị quen nhau cũng coi như vui vẻ.

Lễ giáng sinh năm đó, chị trở thành bạn gái của Ngô Quán Tri. Lễ giáng sinh một năm sau đó, chị nhận lời cầu hôn của Ngô Quán Tri.

Lúc đó chồng chị quỳ một gối dưới đất, vây xung quanh là vô số ngọn nến, nét mặt chồng chị vô cùng chân thành. Chồng chị nói: “Anh hiểu quá khứ của em nhưng anh chỉ quan tâm đến hiện tại và tương lai của em.”

Khi chị và chồng chị hẹn hò được chừng nửa năm, chị vô tình phát hiện chồng chị liên lạc thư từ với Tôn Du Thánh, đồng thời chồng chị cũng tìm kiếm dấu vết về Tam Mộc. Tất nhiên chị không nói đến, cả anh ấy cũng vậy.

Tiêu chuẩn chọn chồng của chị chỉ có hai điều, thông minh và bao dung. Trước đây, chị cho rằng thông minh chỉ cần chỉ số IQ, bao dung chỉ cần tình yêu. Nhưng nhiều năm sau chị mới hiểu ra, thông minh không nói đến bằng cấp, bao dung bao hàm tất cả. Lãng quên là cách yêu thương chiều chuộng rõ ràng nhất. Giống như có những việc chị nhắc tới hay không nhắc tới, muốn nói hay không muốn nói, chồng chị biết hết nhưng anh ấy chọn lựa lãng quên.

Đêm chị nhận lời cầu hôn của chồng chị, chị kéo gao nếp ra bãi cỏ của bệnh viện tâm sự.

Cậu ấy kinh hãi: “Bạn Tang Diệu của chúng ta lại bị đơn giản đối phó lần nữa ư?”

”Đừng vậy!” Chị nằm xuống, nói với bầu trời đen kịt, “Tam Mộc! Em sắp kết hôn với người khác! Em nói với anh ấy, em sẽ không dón tất cả tình yêu của em cho anh ấy nhưng em sẽ cố gắng hết sức vì tương lai của em và anh ấy! Anh ấy đã đồng ý! Vì vậy...”

Vì vậy đó là lần cuối cùng chị khóc vì Tam Mộc.

Đêm khuya yên ắng trên mặt cỏ trống trải, chị khóc nức nở như một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu Hương Mộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trích dẫn: “Về sau thì sao?” Tôi hỏi.

”Về sau?” Chị cười, “Ngô Quán Tri trở thành chồng của chị.”

”Chị và Tam Mộc không hề chạm mặt nhau ư?” Tôi hỏi tiếp.

”Tình cờ gặp ở sân bay một lần. Anh ấy trở về, còn chị đi xa, vừa khéo lại cùng một ngày.” Chị kể đơn giản nhưng chất chứa nhiều hàm ý, “Đến nay chị vẫn không hiểu vì sao anh ấy xuất hiện ở đó, có lẽ Tôn Du Thánh viết thư báo anh ấy biết. Khi ấy chị đang đợi Ngô Quán Tri, khéo mắt vô tình thấy anh ấy từ xa, chị liền đứng thừ như trời trồng. Hình như anh ấy hỏi chị một câu 'How are you' nhưng chị không biết làm sao trả lời, chị ngầy người đến tận lúc Ngô Quán Tri quay lại.”

Đề tôi kể mọi người nghe sau này.

Mùa hè một năm sau khi chị Tang Tang kết hôn, chị sinh một bé gái khỏe mạnh, đặt tên là Viêm Viêm.

Lúc đó Tam Mộc cũng đã lập gia đình. Vợ anh ta tên Dao, mọi người thường gọi là Dao Dao.

Kết cục này cũng coi như là một kiểu viên mãn.

Tiếng chuông bỗng vang lên trong phòng làm việc, kêu gọi cấp cứu.

Chị Tang Tang đứng dậy đi ra ngoài. Tôi lại run rủi thế nào đó gọi chị: “Em có thể cho rằng hai anh chị vẫn không quên được đối phương?”

Bước chân của chị sững lại, chị đứng thừ ra một lúc rồi mới cho tôi đáp án: “It’s a problem.”

*

Đám cưới của chúng tôi quyết định tổ chức vào năm sau. Chúng tôi đi bên nhau từ thời cấp ba, tan tan hợp hợp không biết bao nhiêu lần, đến được ngày hôm nay đúng là không hề dễ dàng.

Tuy chồng sắp cưới của tôi thua xa tôi về trình độ, bằng cấp nhưng nói như ba tôi như vậy là được rồi. Hơn nữa, anh lại là người bao dung tôi nhất trên đời... tôi nói quay lại là quay lại, tôi bảo chia tay là chia tay.

Tất nhiên chuyện chụp hình cưới cũng nghe theo tôi, để tôi tha hồ quyết định.

Trong lúc tôi trang điểm, điện thoại di động của tôi bỗng nhiên đổ chuông ting tang.

Anh nhìn tên người gửi tin nhắn thay tôi: “Chị Tang Tang.”

Tôi giật lấy điện thoại di động, tiện thể nói với anh: “Nếu không có chị Tang Tang, có lẽ chúng ta đã thật sự chia tay.”

Nhìn anh ngơ ngác không hiểu, tôi mỉm cười mở tin nhắn ra xem.

Chị Tang Tang nhắn cho tôi: “Hôm nay đi họp, chị gặp lại Tam Mộc.”

Tìm tôi bỗng thất lại: “Hai người nói gì với nhau?”

”How are you?”

”I’m fine, thank you. And you?”

”I’m fine, too.”

The End

Bạn đang đọc truyện *Điều Điều Hướng Mộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.